

solidarnost je naša snaga

Solidarna poseta ratnim izbeglicama u Adaševcima

28.03.2016.

Dana 28. 03. 2016. Violeta Đikanović i Mirko Medenica posetili smo izbeglički centar u Adaševcima kod Šida. Rekonstrukcija ženski fond je dala novac za trudnicu kako bi joj kupili sve što je neophodno za boravak u bolnici.

Po dolasku uputili smo se ka šatoru u kome su bile smeštene izbeglice, među kojima je i Hiba iz okoline Damaska, koja je pred porođajem. Prilikom prethodne posete, dogovorili smo se da joj donesemo stvari za koje nam je rekla da su joj potrebne. U šatoru smo videli da ih nema. Počeli smo da se raspitujemo po kampu i da ih tražimo, ali nas je ubrzo pojavio jedan od radnika Komesarijata koji nas je pitao ko smo i šta radimo tu. Po njegovom stavu smo videli da je neprijateljski raspoložen pa smo procenili da kao aktivisti Žena u crnom nećemo proći, rekli smo mu da smo građani koji su doneli pomoć za trudnu ženu, a on je rekao da „to ne može tako“, da treba „da se najavimo, da dobijemo dozvolu“... Morali smo sa njim poći do upravnika centra i na razgovor sa njim čekali smo pola sata.

Dok smo čekali na razgovor sa upravnikom, u jednoj od prostorija su popisivali izbeglice, neki su bili uznemireni zbog toga, jer nisu znali o čemu se radi, pa su i nas pitali, zašto ih popisuju, nažalost, nismo imali odgovor za njih. Izbeglice se konstantno drže pod tenzijom, nikakve informacije im se ne govore.

Ušla sam u upravnikovu kancelariju (zaposleni mu se obraćaju sa „gazda“), bio je prilično neljubazan i održao mi je predavanje „kako to ne može tako, kako-kome padne na pamet, da dođe i uđe u kamp. Gospođo, sve što donesete, oni će uzeti, a posle će baciti, takvi su Arapi“. Pošto sam bila rešena da obavim ono zbog čega sam došla, sa njim sam ljubazno razgovarala, ali uporno tražila da vidim Hibu, ženu koja će se za koji dan poroditi. On mi je rekao da imaju dosta trudnica kojima takođe treba i da će biti nepravedno prema njima da jedna dobije pomoć a druge ne dobiju. Predložio mi je da ostavim sve Crvenom krstu Šida. Kategorički sam odbila, rekavši da imam loše iskustvo sa tom organizacijom još od izbeglica iz 90-tih. Predložio mi je da ostavim pomoć češkim volonterima i da će oni odneti Hibi.

Nakon toga saznali smo od jednog izbeglice koji je delio šator sa Hibom i njenom porodicom, da su oni dan pre sa još dve porodice, taksijem napustile kamp i da su otišli ka granici sa Mađarskom, gde će pokušati da pređu ilegalno.

solidarnost je naša snaga

Bili smo iznenađeni ovim što smo čuli, ali nam je razgovor sa radnikom jedne strane NVO koja pomaže izbeglicama, pojasnio stvari. On nam je rekao da se radnici Komesarijata ponašaju veoma nadmeno i neprijateljski prema izbeglicama, da je u razgovoru sa njima čuo da su oni tu „da brane interese države i da je to njihov posao“. Njegov stav je da sve što se radi u kampu od strane države je usmereno na stvaranje atmosfere u kojoj će same izbeglice odlučiti da odu, što se već dešava. Primetno je odsustvo policije, koju ni ovaj put nismo videli. Takođe nam je rekao da ljudi zaposleni u Komesarijatu imaju jedan grub odnos prema izbeglicama kada su sami, ali zato kada imaju najavljenju delegaciju međunarodnih organizacija, ponašaju se sasvim drugačije, ljubazno i predusretljivo i ostavljaju utisak da su humani.

Na parkingu pumpe koja se nalazi pedesetak metara od centra, nalaze se taksisti. Raspitali smo se za cenu prevoza, 85 evra košta prevoz za četvoro do granice sa Mađarskom.

Saznali smo i za događaj od pre nekoliko dana, kada je grupa žena koje putuju same sa decom, stavljena u autobus i bez objašnjenja zašto i gde idu poslata u Tutin u centar za azilante. One su se nakon dva dana same vratile u Adaševce. To je izazvalo bes radnika komesarijata, za kaznu su ih smestili u šatore, iako su za žene sa decom predviđene sobe u delu motela, koji je osposobljen za boravak ljudi.

Zabeležili: Violeta Đikanović i Mirko Medenica

